

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenebe.

15. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1866.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regjering.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsføstad
Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.“)

„Teg er i dette Sieblif bleven opfordret til at tale til denne Førsamling om det theokratiske Regjeringsystem eller den Regjeringsform, som kaldes Guds Rige. Jeg vil oplæse nogle Skrifsteder hos Propheten Daniel med Hensyn til Regjeringen i Almindelighed.

„Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal forståres evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det skal bestaae evindeligen. Efterdi Du saae, at der blev ashugget en Steen af Bjerget, hvilket ikke stæt med Hænder, og den knusede Fernet, Kobberet, Leret, Solvet og Guldet, saa har den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal stæt efter dette; og denne Drøm er fast, og Udtlydningen derpaa er vis.“ (Dan. 2, 44. 45.)

„Du saae dette, indtil der blev en Steen ashuggen, hvilket ikke stæt med

Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fodder af Fernet og Leret og knusede dem. Da blev Fernet, Leret, Kobberet, Solvet og Guldet knusede tilsammen, og vare ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfylde al Jordnen.“ (See 34te og 35te Vers.)

„Men Riget og Magten og Rigerenes Storhed, som er under al Himmelten, er givet til det Folk, som er de Hellige af de høie Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredommer skulle være og lybe ham.“ (7 Cap. 27de Vers.)

Det Regjeringsystem, som blev indført strax efter Skabelsen, var det theokratiske, det vil sige, Skaberne var den store Lovgiver. Han bestillede Regjeringsembedsmændene og indrettede Alt overeensstemmende med den himmelskeorden, saaledes som den havde egisteret fra

Evighed af. Han indgåte den samme Regjeringsform her i denne Skabelse, som den, han havde forordnet i sine andre Riger, de andre Verdener eller Skabelser, forsaavidt dens Beboeres Udvillingstrin og Omstændigheder tillode det. Derfor kalbes en saadan Regjeringsform med Nette Guds Regjering, da Herren er Lovgiveren og Indstifteren af Sammes Institutioner. Efter nogen Tids Forlob afvege imidlertid Menneskene fra Gud og forlastede de himmelste Institutioner, nien da de alligevel troede, at et eller andet Slags Regjeringsystem var nødvendigt for at tunne kontrollere Folket og holde det i Domme, indførte de deres egne Regjeringsformer efter den bedste Overbeviisning; de havde. Dette var Grunden til, at de forskellige Nationer baade før og efter Floden indførte Regjeringsformer efter den menneskelige Viisdom, idet Nogle foretrak een Regjeringsform og Andre en anden. Nogle overdrog hele Regjeringsmyndigheden til en Regent, kaldet Keiser, Konge eller Monark; Andre lagde en Deel af Magten i Hænderne paa enkelte Personer, som man benævnede Adelsmænd, og efter Andre overdrog mere eller mindre af Magten i hele Folks Hænder, medens Nogle dannede en Republik; men alle disse Regjeringsformer vare i een Henseende aldeles forskellige fra den, som Gud havde indstiftet.

Da Herren har ståbt Menneskene og er i Besiddelse af en uendelig Viisdom og Almagt, gjor han Fordring paa sin uomtvistelige Ret til at regjere dem, og dersom det er saaledes, har han ogsaa Ret til at foreskrive dem Lov og bestemme hvilken som helst Regjeringsform, han maatte behage. Det er hans Retighed, — og ethvert Menneske, naar det alvorligt overveier denne Øjenstand, vil være villig til at erkjende, at Gud visse-ligen har mere Viisdom, Magt og Kund-

stab til at tunne bestemme, hvilken Slags Regjeringsform, der vilde være bedst stillet for Menneskeslægten, end de endelige Væsener, han har ståbt; men Menneskene ville ikke tillade ham at udøve denne Retighed, hvilken uomtvistelig tilhører ham. De have anmasset sig Myndigheden og selv oprettet alle Slags Regjeringsformer, som ere eller have været paa Jorden i Lovet af de sidste seg tusinde Aar. Det er sandt nok, at Herren har havt en Haand med i Grundlæggelsen af de Love, som fandtes iblandt Israel, men endog det Folk gjorde paa Grund af deres Hjerters Haardhed Opror imod de retsædige og hellige Love, som Herren forordnede til deres Bedste, og ønskede sig Love af en forskjellig Slags, og en Regjeringsform, der mere stemte overeens med de fordærvede Nationers, som omgave dem. Israelerne vare et haardnakket Folk og sandt Behag i at vandre efter Egypternes Traditioner, og følge deres egne forsængelige Begreber, og da Jehovahs rene Lov blev dem givne, var det Mere, end de vare villige til at holde, thi den var for reen for dem, idet de ønskede Noget, der stemte mere overeens med deres forsængelige Natur. Da Herren saae deres Hjerters Haardhed, tillod han Moses at give dem ifølge deres Ønske en underordnet Lov. Men denne Tillægs-Lov om forsængelige Bud hørte oprindeligen ikke til de rene theoloatiske Love, som Herren agtede at indsøre iblandt sit Folk. Mange andre Lovbud blevne givne til Israels Born paa Grund af deres Hjerters Haardhed. Vi kunne dersor ikke antage, at hele den mosaiske Lovgivning var behagelig for Guds Nasyn, idet nogle vare givne i hans Brede, paa det de Onde iblandt dem maatte stode an og falde, og ikke tillades at indgaae til Fylden af hans Hvile. Gud selv paabød de fleste af de mosaiske Love, medens Moses kun til-

sejede saadanne Lovbud, der varé passende for et oprørf og haardnalket Folk.

Israæliterne vedbleve at styres mere eller mindre efter nogle af hine guddommelige Love, indtil Messias Komme, men de overtraadte dem ofte formedelst de Eldstes Bedtægter; de afvege ofte fra den levende Gud og tabte Nabenhærsens Aand og Forbindelsen med ham. Rigets Kræfter, Rettigheder og Belsignelser, som varé bestemte til at vedblive iblandt dem, blev tildeels tagne fra dem i forskellige Perioder af deres Historie. I Tidens Midte kom Frelseren for at opnære den Deel af den Mosaiske Lov, som var given for Overtrædelsers Skyld, og for at stadsfæste den Deel, han havde bestemt, skulle vedblive, for Eksempel de ti Bud, givne af Herren under Torden og Lynild paa Sinai Bjerg. Disse varé aldrig bestemte til at affastes ved Christi Lov, men da han kom, blev de beholdte som en Deel af den højere Evangeliets Lov. Guds Rige blev opbygget i Christi Dage under denne højere Lov, men de Fleste af den jødiske Nation forkastede Evangeliet, ligesom deres Fædre gjorde i Ørkenen; de stodte det fra sig, og vilde ikke lade sig regjere ved det; dersor eksisterede Guds Rige kun tildeels og adspredt her og der, istedeefor at være forenet til et Hele. Guds Lov fandt i Christi Dage ikke Sted iblandt dem, naar vi betragte dem som en Nation; de lode sig ikke regjere ved den, som et Folk betragtet; de vilde ikke underkaste sig, men strede imod den. Dersor blev Riget, forsaavidt det eksisterede, efter nogen Tids Forløb taget fra dem og overgivet i Hedningernes Hænder.

Som Nationer betragtede modtoge ikke Hedningerne dette Rige, der blev dem tilbuddt, men kun som enkelte Individér; der vare blot nogle Faa, som annamme Samme. Som Nationer betragtede forkastede de det ligesaavel som Foderne.

Sjældt Guds Rige dengang i kirkelig Henseende blev bestyret efter Guds Love, var det dog ikke tilstrækkeligt samlet paa eet Punkt til at udøve nogen Indflydelse paa den nationale Lovgivning hos nogen af Nationerne paa den østlige Halvkugle. De enkelte Individér, som annamme Rigets Evangelium, levede adsprede i Landene i Østen under de forskellige af Menneskene indstiftede Regjeringsformer. Denne Tingenes Orden vedblev indtil en fort Tid efterat Apostlerne vare faldne som Marthyrer, da Menneskene igjen gansje afvege fra Rigets kirkelige Lov. Der kom et Frafald, saa at Riget, som eksisterede i en adspredt og afbrudt Tilstand iblandt Hedninge-Nationerne, begyndte at tage alle de Kræfter og Belsignelser, der tilhørte det; Helbredeiens Gave kom ikke mere tilsyné, — Prophetiens Gave eksisterede ikke længere, og saa fuldkomment og strækkeligt var Frafaldet, at man kunde igjennemvandre hele det østlige Kontinent uden at finde nogen Prophet, Apostel, Nabenhær eller Nogen, som havde hørt Guds Røst eller modtaget nogen Nabehæring fra ham. Da opnørte Syner, Engle viste sig ikke mere, Miraller vare affaffede, og ethvert Embede, enhver Kraft og Authoritet samt alle de Gaver, som udmærkede Guds Rige, eller i det Mindste den Regjeringsform, der lignede Guds umiddelbare Bestyrelse, opnørte iblandt de hedenske Folkeslag. Ligesom Foderne for dem, tabte de Frugterne af Guds Rige, og de saa Hellige, der vare tilbage og i mindste Maade bevarede Troen paa den Sag, de havde hengivet sig til, blev saa formørkede i deres Sind paa Grund af den overhaandtagende Ugadelighed og det almindelige Frafald, at de kun vare altfor værdige til at blive traadte under Fodder af de hedenske Nationer. Dersor kom alle Jordens Magter i Krig med alle de Menigheder, som bekendte, at de

tilhørte Guds Rige, og de overvandt og udryddede dem af Jorden, og forsaaavidt vi have nogen Kundstab derom, eristerede Guds Rige ikke mere paa den store østlige Halvkugle for et Tidsrum af omtrent sytten Aarhundreder.

Næsten sytten Aarhundreder henruldede saaledes over Hedeningenationerne i Asien, Europa og Afrika, medens noget Saadant som Guds Rige var gaaste uekendt iblandt dem. Det existerede hverken som et samlet Hele eller i en adspredt Tilstand. Istedetfor en Regjeringsform, der var theokratisk eller af guddommelig Oprindelse, sandtes ikke Andet end Keiserdommer, absolute og konstitutionelle Monarkier, Kongeriger, Hyrskedommer, Herstugdommer, Republikker og forskellige Masser af stridende og oprørste Elementer, der var kastede om hverandre, og dersom de sandt Næring ved tilfældige Omstændigheder, var de rede til at antændes og bryde ud lig en overstrommende Lava, som opsluger Millioner af ulykkelige Væsener og oversvømmer alle Lande, samt udbreder Ødelæggelse, Glendighed og Død overalt, hvorhen den naer.

Dernæst ville vi vende os til den store, vestlige Halvkugles gamle Historie. Den hellige og guddommelige Optegnelse, som kaldes Mormons Bog, underretter os om, at Guds Rige blomstrede i en højere Grad end i den østlige Deel af Verden. Paa den vestlige Halvkugle blev Guds Rige oprettet af vor Herre og Frelser, som visste sig personlig der efter sin Opstandelse. Han valgte tolv Apostler i dette Land til at forkynde Evangeliet og forvalte Rigets Love. De gif ud og prædikede, propheterede, udførte Mirakler, modtoge Abenbaringer og forvaltede de guddommelige Love og Ordinancer med Myndighed, idet de kaldte og bestilkede de nødvendigste Embedsmænd samt ordnede Alt i enhver Afdeling af Riget, lige-

som de underviste og opmuntrade de Embedsmænd, som havde en guddommelig Myndighed til at domme, til at fuldbyrde Lovene og til at bestyre Alt ifølge den himmelste Konges Billie, hans, hvem de saae, hvis Rest de hørte, og hvilken de adløde i alle Regjeringens Anliggender. Dette var i Sandhed en theokratisk eller guddommelig Regjeringsform i dens fuldkomneste Reenhed. De gamle Israeliter i Amerika var i det Hele taget et begyndt og lykkeligt Folk. Deres største Settlementer var i Central-Amerika og de nordligste Dele af Syd-Amerika. Omtrent tre hundrede Aar efter Christus strakte deres Settlementer sig imidlertid fra Cap Horn i Syden til de iibbelagte Regioner i Norden — fra Atlanterhavet i Østen til det stille Hav i Vesten. I forskellige Dele af Landet var store Stæder opbyggede, Kunster og Videnskaber blomstrede og Millioner af lykkelige Væsener glædebe sig i en almindelig Freds og Friheds Belsignelser. Denne Linges lykkelige Tilstand vedvarede i omtrent tre hundrede Aar, men da begyndte Folket at falde fra den sande Gud og at stride den Enne mod den Anden, idet de dannede en Mængde Sæller og Partier paa den vestlige Halvkugle, ligesom det skete i den gamle Verden.

Tilsidst tilloedes den ene Deel af Nationen at overmande den anden. De, der overlevede de overvældende Straffedomme af Krige og Hungersnod, blevé kun tilbage for at synke ned i den dybeste Nedværdigelse og Glendighed. Deres Efterkommere kaldes af os de „amerikanste Indianere.“ Saaledes see vi, at Guds Rige, saavidt vi vide, ikke existerede hverken paa den østlige eller vestlige Halvkugle gjennem mange Generationer. Det blev ganske udryddet fra Jorden omtrent fire hundrede Aar efter den christelige Tidsregning, og paa hele Jordens Over-

flade var der ikke Ander tilbage end menneskelig Viisdom, menneskelige Regjerings-systemer, menneskelige Religioner, nenne-stelig Magt og menneskeligt Herredomme. Gud, Engle, Propheter, Abenbarere og ethvert Spor af Guds Myndighed og Regjering vare udelukkede fra enhver Na-tion under Himmelens og fuldkommen udryddede fra Jorden. Dette var den for-miske, sorgelige og beklagelige Tilstand, i hvilken Aaret 1830 fandt Menneskenes Born baade paa det vestlige Fastland og paa den store østlige Halvkugle.

Regjerings-systemer! Ja, man har Snese af dem i Europa, Asien og Af-rika af alle Slags og i alle Skikkelses fra det stolte Monarki, som sonderknuser Millionsers Frihed og Forhaabninger, indtil den ubetydelige Stammefyrste, der ubemærket vanker omkring med sin lille Flok af Halvtredsindstyve, idet Alle paastaae, at de regjeres efter visse Grundsatninger.

Medens Despotismens Fernlænker saaledes bandt Nationerne og holdt dem i Slaveri baade med Hensyn til Sjæl og Legeme, virkede Gud paa Columbus's Sind henimod Slutningen af det fem-tende Aarhundrede, og inspirerede ham til uden Frygt at begive sig ud paa det store Hav ved Europas Vestkyst, og veiledet ved en usynlig Magt opdagede han de nedtraadte og næsten fortvivlede Nationer i den nye Verden.

Det folgende Aarhundrede henrandt, i hvilket Tidkum Despotismens Lænker begyndte at løsnes. Mangfoldige Dis-sentere udtraadte af den romerske Kirke, og protesterede mod mange af dens Be-derstyggeigheder. Hele Nationer forsva-rede deres Sag. Krigen rasede; Prote-stanterne stred mod Katholikerne, og Ka-tholikerne mod Protestanterne, idet enhver Nation sogte at grundfæste dens af Men-nestene dannede Religion ved menneske-lige Love. Dissentere, der etter udgik

fra disse nye Religioner, dannede igjen andre Sekter, af hvilke de svagere blev forfulgte af de sterkere, og enhver af dem blev mere eller mindre forfulgt af de respektive Regjeringer, fra hvis Stats-religion de vare udsprungne. I blant disse uligeartede Troessamfund og stri-dende Magter hørtes ingen Nest fra Gud, — der var ikke nogen Inspiration fra den Almægtige til at berolige de ophidsede Elementer — ingen Prophet eller Aben-barer til at udpege Guds Nige og hyde Nationerne velkomne.

Den menneskelige Viisdom i Reli-gions- og Regjerings-Anliggender er Ho-vedaarsagen til al Splid og alle dens medfølgende Onder. Uenigheden iblandt de europæiske Nationer blev saa stor, at mange af de oprigtigste, ydmyge Sjæle forlod de gamle Lande for at undgaae Forsølgelse og Dod, og landede først i Ny-Englands Stater 1620. Man kalder dem Pilgrimfædrene. De indførte Mo-ralitet og gode Institutioner, uagtet deres Love i mange Henseender være meget trykende. De udgave strenge Love imod Hexeri, ligesom Connecticuts gamle bi-gotte Love da blev indført; men iblandt alle disse Pilgrime fandtes der ikke no-gen theokratist Regjeringsform. Vi finde kun Love, som indførtes ifolge vore For-fædres bedste Kundstab og Overbevisning. Efterhaanden opnaaede de tilstrækkelig Kraft til at kunne modsette sig Moderlandets Undertrykelse. De besluttede at protestere imod Kongen af Englands Tyranni og Bold; dette var Begyndelsen til Revolu-tionskampen. Der opstod en ny Regje-ringsform, som var grundet paa friere Grundsatninger.

Lader os erkendige os om, hvorvidt denne Regjeringsform blev indført i Over-eensstemmelse med Guds Sind og Billie. Vi troe, at da vore Forfædre affastede det Tyranniets og Undertrykelsens Uag, som

den engelske Regjering havde lagt paa dem, varer de ikke alene inspirerede dertil, men Herren havde ogsaa Noget i Sigte, som han agtede at udføre. Hans Hensigter varer udfoldede for ham, og vores Fædre varer Nedstaber til at udføre dem. De havde vundet deres Uashængighed, affattet de forskjellige Paragrapher i Constitutionen og en Regjeringsform, der gav Folket Andeel i Statsstyrelsen og Ret til at vælge sine egne Embedsmænd, blev opreteti. I Constitutionen bleve visse Rettigheder tilskredte Folket, saasom Trykkesfrihed, Talefrihed og Ret til at emigrere fra den ene Stat til den anden og at ned sætte sig i hvilken Stat eller hvilket Territorium, de ansaae bedst passende. Magten til at forsvarer sine egne Rettigheder blev lagt i Folkets Hænder; dersom derfor den offentlige Mening var til Gunst for de tilskredte Rettigheder, node Alle en vis Grad af Friheden. Dersom den almindelige Folkestemning derimod erkærede sig for, hvad der er Uret, maatte Minoriteten give efter, om den end havde Retten paa sin Side. Men dette var dog alligevel maa ske saa god en Regjeringsform, som det var muligt at oprette under de daværende Omstændigheder.

Vore tappre og haarsfore Fædre fremstode pludseligen midt under deres Tidsalders Tyranni og Undertrykelse; Frihedens Stjerne var netop oprunden over Horizonten, og deres Sind var endnu indhyllet i den gamle Verdens tætte Taage, Traditioner, Skikke, Love og Regjeringsformer. Ifølge den Erfaring, de havde, varer de usorberedte for en theokratist Regjeringsform og kunde ikke i den Grad som selv deres Born satte Storheden af den Frihed, hvilken saa pludselig blev dem til Decl. Forend de kunde udvide deres Frihed og soge at faae en renere og mere himmelf Regjeringsform, maatte

nogle Var rusle hen, saa at de kunde faae Tid til at afaaste deres Traditioner.

Et halvt Aarhundrede randt hen, i hvilket Tidsrum Frihedsaanden blev dybt indpreget i Hjerterne paa den oppogende Slægt. De begyndte mere fuldkommen at forstaae og udville de store og hellige Grundsatninger, som Constitutionen omfattede. Stolte af deres Institutioner og deres store Republiks Værdighed og Ære, begyndte de at troe, at deres Regjeringsform var fuldkommen, og at Intet kunde tilskies for at forøge dens Godhed og Storhed. Men med alt dette var det kun Begyndelsen til en uendeligt større og langt fuldkommere Regjeringsform — en Regjeringsform, der var grundet paa guddommelige Love med alle dens Institutioner, Ordinancer og af Himmelens Gud bestilkede Embedsmænd. Men vores Fædre, der netop havde brudt Lænkerne og afsyret Agnet, havde ikke den nødvendige Erfaring til at bevare den hellige Frihed, de havde tilskæmpt sig. Endføndt de forsattede Constitutioner og overvandt en langt mægtigere Nation end den, de selv tilhørte, saa kunde de dog ikke afaage deres Traditioner, og derfor vare de eller ikke beredte til at faae en Prophet opreist iblandt sig, der kunde sige: "Saa figer Herren."

Efterat Nationen havde kjæmpet sig fremad, og havde vundet i Kundstab, Magt og Erfaring, bevaret sin Uashængighed og Frihed omtrent i et halvt Aarhundrede og havde gjort hurtige Fremstrid i Oplysning og Udvilling, idet Folket nedsfrugterne af Friheden baade i physis, moralst og regeligios Henseende, besluttede den Almægtige at gjøre sin Ret gjældende og at oprette et Rige, som skalde bestaae evindeligen efter Sandhedens evige og usoranderlige Grundsatninger — et Rige, der aldrig kunde rystes eller øde-

legges, om end Himmelten og Jorden skulle forgaae med et stort Bulder.

Herren saae, at der var een Nation paa Jorden, hvor han kunde begynde det store Værk — hvor en guddommelig Regjering kunde bestaae, idet den var berettiget til al den Frihed og Besvittelse, som i den heilige amerikanste Nation er sikret alle de forskjellige Religionspartier. Guds Rige kunde ikke oprettes uden at han kaldte de nødvendige Embedsmænd, inspirerede Mænd paa Jorden og aabenbarede sine Love, saaænge denne Republik vilde sine egne Embedsmænd og udgiver sine egne Love.

Den amerikanste Congres gjør ikke Paastand paa at være inspireret af Herren. Ordføreren, der indtager den høieste og hæderligste Stilling i det lovgivende Kammer, er ikke en Prophet; han fremfiger ikke et eneste Ord som Herrens Lov; ei heller siger Senatets Præsident: „Saa siger Herren,” men alle denne høie Forsamlings Maadslagninger og Beslutninger ere Folgerne af menneskelig Biisdom. Man vilde ikke tillade, at en Guds Prophet skulle staæ frem og forrestrive Nationen Love; man vilde vise ham Doren. Man vilde salve paa de Embedsmænd, som ere bestilkede til at overholde Orden i den Forsamling, for at stasfe saadan En bort. Det er meget sandsynligt, at de vilde sige: „Vi ville ikke lytte til ham et Dieblik, om han end paastaaer at være inspirert, at have haft himmelste Syner, at have seet Gud og talt med ham Ansigt til Ansigt, ligesom Moses, Abraham, Isak og Jakob gjorde. Vi ville dog lade ham vide, at han ikke maa komme iblandt os for at forestrive os, hvad Slags Love, vi skulle udgive. Dette er ikke nogen theokratist Regjeringsform, og dersor ville vi ikke lytte til ham.”

I forrige Tider finde vi endog, at Propheter og Abenbarere var i Besid-

delse af Kongelig Magt. Nebucadnezar kunde i al sin Herlighed give Agt paa Propheten Daniel og lytte til Udlæggelsen af hans egen Drom. Han troede paa Propheter; men Menneskene i vore Dage ere saa langt afvegne fra den theokratistiske Regjeringsform, at de aldeles ikke troe paa Saadant som Dromme og Syner fra Gud. Dersor vilde det være saare vanskeligt for en saadan Mand som Daniel at nærme sig den lovgivende Forsamling, som aarlig træder sammen i Capitoliet i Washington.

Seg har ofte i mit Sind sammenligget den Tro, som findes iblandt Mutildens Christne og den, der sandtes hos de gamle Egypter og Babylonier. Saa ugudelige, som disse Nationer var, saa troede de dog paa Prophetier og Abenbaring; de modtage en Prophet. Dersor see vi, at Egypterne ophoede en Joseph fra Fængslet, fordi han havde haft en Drom, og fordi han gav den sande Utdyning deraf. Pharaos sagde: „Der er Ingen iblandt os, som er saa stikket til at ordne, styre og lede denne Nations Ulliggender, som denne Mand. Han har haft en Drom. Herren har aabenbaret ham Noget angaaende vor fremtidige Skæbne — hvad der skal finde Sted i Egypten og omkringliggende Lande. Herren har aabenbaret ham, at der skal blive syv frugtbare og syv ufrugtbare Aar. Hvilkens er saa godt stikket som han til at staæ mig nærmest i Myndighed for at styre og lede Alt med Hensyn til den sig nærmende Hungersnød? Lad ham blive ophojet og æret.”

Vilde man saaledes vere en Prophet i vore Dage? Nei. Man vilde sige: „Han er en Sværmer og Bedrager og er ikke stikket til nogetsomhelst ansvarsfuldt Embede.” Det store Babylons Indbyggere — en af Jordens meest bekjendte Nationer, som var freden vidt fremad og

hadde gjort store Grobringer, indtil Jøderne og alle omkringboende Folkeslag vare blevne undertvungne, troede dog alligevel paa Propheter, og den store Konge Nebucadnezar, der i al sin Storhed og Pragt sad paa sin Throne, havde en Drom, og han troede, at den havde Noget at betyde. Han forsagtede ikke Aabenbarelsens Land, saaledes som den amerikaniske Congress eller Nutidens Regenter og Jordens Store vilde gjore, men han troede, at den gav tilkjende, hvad der skulde ske i Fremtiden og han lod en Proklamation udgaae til alle Bise i Babylon, idet han befalede, at de skulde sige ham Drommen og dens Utdydning, eller de skulde doe. Just som man stod i Begreb med at anføre Kongens Dom at henrette Babylons Astrologer og vise Mænd, udbrød Daniel: „Hvorfor kommer saa hastig en Dom fra Kongen?“ og forlangte af Kongen, at der skulde gives ham Tid, saa vilde han sige Kongen Utdydningen paa Drommen. Formedelst Troens Ven aabenbarede Herren Hemmeligheden for Daniel, som fremtraadte og sagde: „Du Konge saae, og see, der var et stort Billede, det samme Billede var stort, og Skinnet deraf var herligt for Dig, og dets Anseelse var forfærdelig. Det samme Billedes Hoved var af fint Guld, dets Bryst og Arme af Sølv, dets Bug og Lænder af Kobber. Dets Been var af Jern, dets Fodder en Deel af Jern og en Deel af Leer. Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket fælte ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fodder af Jernet og Leret og

knusede dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knusede sammen, og vare ligesom Abner af en Lo om Sommeren, og Beiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opsyldte al Jorden. Det er Drommen, og Utdydningen der paa skulle vi sige for Kongen.“

Det vil nu anføre Indholdet af Utdydningen. Det store Billede, som Du saae forestiller de efterfølgende Riger i Verden lige ned til den Tid, da Guds Rige skal opreises. Guldhovedet er det store Rige, over hvilket Du regerer (Babylon); Brystet og Armene af Sølv forestiller et andet Rige, der skal blive ringere og folge efter dit Rige, hvilket alle Bibelfortolkere ere enige i, var det mediske og persiske Rige. At Bugen og Lænderne ere af Kobber forestiller det Rige, der skal folge efter de Meders og Persers, hvilket Alle være enige i var det macedoniske eller græske Keiserdomme. Benene af Jern er det næstfølgende Rige, hvilket skal saae et almindeligt Overherredomme. Alle stemme overens i, at det fjerde Rige er det romerske Keiserdomme. Fodderne af Jern og Leer forestille de ti Riger, der skal udspinge fra det sonderlemmede romerske Keiserdomme. De svage og sonderSplittede Riger skal vedblive at eksistere paa Jorden, indtil Guds Rige skal opreises i de sidste Dage.

(Fortsættels.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Det er os hjært at kunne meddele de Hellige, at Herren har velsignet sine Tjeneres Arbeide i det forløbne Quartal af dette År, saa at der er dobt i Danmark 215 Personer, i Sverrig 92 og i Norge 48, eller tilsammen 355 Sjæle. Paa enkelte Steder har der været nogle smaa Forstyrrelser og Forfolgelser, dog ikke af nogen alvorlig Betydning. Forsamlingerne have paa de fleste Steder været godt besøgte og mange gode Conference-Moder afholdte, ved hvilke vor elstelige Broder N. Wilhelmsen har modt paa vore Begne. Distrikts- og Conference-Præsidenter have givet os opmuntrende Skildringer over Værkets Fremgang i deres respective arbeidsmarker, og vi ere disse vores Brodre meget forbundne for alle frijtligje Meddelelser, som det skalde være os hjært at indføre, om Pladsen i „Stjernen“ tillod det. Imidlertid maae vi noie os med at anfore, at vi ere Herren meget taknemmelige for Brodernes Trofasthed, og for den Velsignelse, som har kronet de Eldstes Bestrebelser at udsprede Evangeliet og at være Nedstaber til at frelse mangen en Sjæl fra det Onde, fra Bankundighed og Morke. Om det end er mosommeligt, besværligt, ja endog undertiden livsfarligt at være det sande Evangeliums Forlynder, saa er det dog en herlig Gjerning i Bevidstheden om, at vi som lovligen kaldte kunne udføre Herrens Billie og vide os bevarede, saalænge vi gjøre Ret og til sidst belønnede, naar vor Gjerning er udført og Herrens Rige har seiret; thi vi sseligen skal den „lille Steen, som ikke er åshugget med Menneskehaand, rusle indtil den bliver et stort Bjerg, som opfylder hele Jorden.“ (Dan. 26.)

Beskrivelser.

Eldste John Fagerberg til at præsidere over Staane Conference.

Eldste Gustaf Ohlsson til at præsidere over Norrkopings Conference.

Eldste Frederik C. Andersen til at præsidere over Göteborg Conference.

Eldste Lars P. Edholm at præsidere over Stockholms Conference saavel som Norrlands.

Eldste C. C. A. Christensen at eftertræde George M. Brown som Præsident over Christiania Conference i Norge.

De aftredende Eldste F. Jonassen, C. F. Rundqvist, J. Larsen og M. Ederström, der have været gode og trofaste Mænd i deres Bligters Udførelse, beskrives til at assistere de tiltredende Eldste indtil de emigrere.

C. Widerborg,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Betrægtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Fortsat fra Side 185.)

Han regerer Evighedens vidtudstrakte Herredomme formedelst sine udvalgte Sonner, der ere hans Repræsentanter i alle hans mangfoldige Riger og Skabelser, da de have opnaaet en saadan Grad af Fuldkommnenhed, som er deres høie og hellige Kald verdig, og ere blevne opdragne af ham, intil hans herlige Egenkaber asspeile sig hos dem i deres hele Væsen.

Hans Son Jesus Christus er hans Repræsentant for denne Jord og regerer den for sin Fader. Da Jesus i enhver Henseende er sat til at være det Samme for denne Jordes Beboere, som Faderen er for ham, udeover han — ifolge den ham overgivne Myndighed — den samme Magt som en almægtig Gud, forsaaavidt denne Skabelse angaaer. Dersor sagde han: „Ingen kommer til Faderen uden ved mig,“ — og dersor er der ogsaa paa et andet Sted strevet: „Der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelten givet iblandt Menneskene, ved hvilket vi skulle vorde frelste.“ Da Jesus saaledes er bestemt til at være en Frelser for Alle, folger det af sig selv, at Alt maa udføres i hans Navn eller ifolge Bemyndigelse fra ham.

Jesus er dersor „Sandheden, Veien og Livet“ for hele Mennesketsægten. Hele Evighedens Majestæt og Storhed, — alle Viisdommens, Sandhedens og Kundskabens Nogler ere ham anbetruede af Faderen forsaaividt det Herredomme angaaer, over hvilket han har bestillet ham til at præsidere. Der er ingen Sandhed, ingen Belsignelse, intet Gode af hvilket som helst Slags, hvilke Jordens Beboere kunne er-

holde af Faderen, uden formedelst Jesum Christum. Alt, hvad Faderen sjænker, er formedelst ham, og dersor er der heller ikke nogen Belsignelse eller Frelse at vente fra Himmelten hverken i dette eller det tilkommende Liv uden formedelst ham. Ja, i Sandhed, vi kunne ikke engang saa meget som lære at hænde Faderen uden ved ham, og dersor er der ogsaa strevet: „Ingen sjænder Faderen uden Sonnen, og hvem Sonnen vil aabenbare ham for.“ Da han altid har været trofast i at udføre Faderens Willie og fremme hans Hensigter, har han ogsaa stedse en vindfriælt Magt i sin Virkelseds og Ret til at udføre Alt, hvad en Gud havde at udføre. Til at stadfæste dette, er der strevet: „Faderen dommer Ingen, men har overgivet Sonnen al Dom, paa det Alle skulle være Sonnen, ligesom de være Faderen;“ og saaledes forholder det sig med alt Andet, som angaaer vor Saliggjørelse: Alt er overgivet til Sonnen, og Alle ere opfordrede til at være ham, ligesom de være Faderen selv, da han er som en Fader for os med Hensyn til Alt, hvad der angaaer vor evige Frelse, og ikkeled den samme Magt, som han, i Kraft af det evige Præstedomme, hvilket han har modtaget af ham, idet han blev „helliget og indviet“ formedelst en Ed og Pagt „til at være en Uppresteprest evindeligen efter Melchizedeks Orden.“

Sjænkheden og Storheden i dette Regjeringssystem, der er grundet paa det hellige Præstedommes Lov, og i hvilket Jesus er vort forbillede, ligger deri, at vor evige Fader fordrer, at saavel han

som enhver af hans evige Sønner, hvilke ere hans udvalgte Repræsentanter, skulle vise en ubetinget Lydighed mod ham som deres Overhoved. For at denne Organisation skal kunne virke med Kraft og Faderen fuldkommen være i stand til at styre og regjere de mangfoldige Verdener formedelst sine Ejendomme, maae de aldeles legge deres egne Tilbøjeligheder, Ønsker og Attrækter til side og i Alt underkaste sig hans Willie. De maae tage Frelseren til deres Menster, betragtende ham og hans Willie som deres Kettesnor i Alt, idet de drille af Livets Kilde, indtil de blive fulde af Herrens Land, — Faderens Willie bliver deres, og de ganske have lært at beherste enhver af deres Følelser. Da Jesus handlede saaledes i enhver Henseende, kunde han sige: „Jeg gjør Intet, uden hvad jeg seer min Fader gjøre,“ og: „Jeg taler ikke Noget af mig selv, men hvad jeg hører, det taler jeg.“ Dersor erklærede han ogsaa høitideligt, at han ikke var kommen for at gjøre sin egen Willie, men hans, som havde sendt ham. Bestandigheden og Fuldkommenden af den Plan, som i de evige Verdener var lagt med Hensyn til et bemyndiget Præstedomme, dreier sig om dette Punkt. Vor Herres Jesu Christi Fader var just det Samme for ham, som han er for Andre, nemlig „Veien, Sandheden og Livet.“ Maaden, hvorpaas Jesus blev Veien, Sandheden og Livet for dem, over hvilke han var op-hoiet, var den ubetingede og fuldkomne Lydighed, Hengivenhed og Kærlighed, som han stedse udriste mod sin Fader, og hvilke herlige Egenskaber ganske gjennemtrængte hans hele Væsen. Dersor var Herredommen over Jordens og Omsorgen for hele Menneskeslægtens Frelse i sikre Hænder. Den Almægtige kunde regjere lige-saa fuldkomment og med ligesaa megen Ere og Værdighed formedelst ham, som om han selv umiddelbart forte Regjerin-

gen, da Jesus havde gjort det til sin Hovedopgave at være Get med ham i alle Ting. Han underkastede sig med Glæde sin Faders Willie og sogte af sin ganske Sjæl hen til ham for at erholde Lys, Sandhed og Veiledning, idet han tog ham til Monstret i Alt, hvad han gjorde, og tillagde sig aldrig selv øren, men vernerede om sin Faders Nettigheder, da han anerkjendte hans Overherredomme i Alt, og tilstrev ham al den Viisdom og Godhed, som han altid lagde for Dagen.

Her have vi altsaa et herligt Eksem-pel paa den Aland, der besjæler det sande Præstedomme, saaledes som det er frem-stillet af En, der staer nærmest Jehovahs Throne, og i alle de forskjellige Grader, i hvilke det eksisterer, er det i Hovedsagen ganske det samme. Enhver Guds Ejener udover i sin Virsekreds den selv samme Magt paa de samme Betingelser, nemlig, at han forbliver trofast og stedse viser Lydighed mod dem, der ere stillede over ham. Fra den mindste Green af denne Regje-ring indtil de mægtigste Verdenssystemer er Princippet evindeligen det samme. Hovedet for enhver Afdeling af Guds Præstedomme er just det Samme for sine Underordnede, som hans Foresatte ere for ham, og er det Middelpunkt, der meddeles Lys, Sandhed og Myndighed i sin Sphære, og foligelig har han ogsaa samme Krav paa Lydighed. Dersor var det, at Jesus efterat han saa fuldkomment havde underkastet sig hans umiddelbare Overhoved, fordrede af dem, der stode under ham i Værdighed, at de skulle soge hen til ham for at erholde Lys, Sandhed og Veiledning, ligesom han sogte hen til sin Fader for at faae disse Velsignelser. Dersor sagde han: „Jeg er det sande Vin-træ; I ere Grenene. Uden I blive i mig, kunne I ikke bære Frugt.“ Man legge vel Mærke til, at han ikke sagde: „Uden I blive i Faderen,“ men, „uden

„J blive i mig,“ fordi han ifølge det evige Præstedommes Lov var beskyldet til at være som en Fader for dem i Get i Alt. J hans bekjendte Bon beder han ikke om, at hans Disciple maatte være Get i Faderen, men han siger: „Fader, jeg beder

Dig, at disse maae være Get i mig.“
At være Get med ham var Alt, hvad de havde at gjøre. Hvad det angik at være Get med Faderen, var hans egen Sag.
(Sluttet.)

Joseph Smiths Levnetslob.

Mai 1840.

(Fortsat fra Side 188.)

Som Svar paa Eders Forespørgsel i et foregaaende Brev med Hensyn til de Halvsjerdsindstypes Pligt at ordne Menighedernes Anliggender osv. maa jeg sige, at det er mere de Halvsjerdsindstypes færgne Pligt at prædike Evangeliet og stiftte Menigheder end at have Opsyn med dem, hvilket bør overlades til en Overpræst. Dersom en Saadan skulde være forsommelig i sin Pligt, og enten føre Menigheden paa Afveie eller tillade, at dette ske, og han vilde afvige fra Herrens Ordinancer, da er det Pligt for en af de Halvsjerds, der handler under de Tolvs færegne Bestyrelse, at begive sig til vedkommende Menighed, forsynet med den tilbørlige Fuldmagt, og dersom Majoriteten af Medlemmerne bifalder det, bør han strafe til at ordne Menighedens Anliggender; ellers kan han ikke have nogen Myndighed til at handle.

Joseph Smith, jun.

Fredag.

Til Udgiveren af Millennial Star.

Ledbury i Herefordshire,
den 15de Mai 1840.

Kjære Broder! Idag fjorten Dage siden forlod jeg tilligemed Brodrene Young og Woodruff dette Sted for at besøge flere Pladser i denne Deel af Viingaarden, hvor

Evangeliet først var blevet prædiket af Broder Woodruff, og efterat vi havde besøgt adskillige Steder i Herefordshire, Worcestershire og Glostershire, hvor vi prædikede hver Dag, og det baade Dag og Nat — samt forvaltede Evangeliets Ordinanser ifølge Aalandens Veiledning, ere vi nu etter idag trufne sammen. Eldste Kingston er iblandt os; han har fuldkommen opoffret sig til at prædike Evangeliet. Ved at sammenligne Rapporterne erfarede vi, at der i de to sidste Uger er dobt 112 og confirmeret omtrent 200; 2 ere blevne ordinerede til Eldste, omtrent 20 til Præster og 1 til Lærer, og de Helleges Antal paa disse Kanter udgør nu omtrent 320. Grenene ere smaa, Brodrene meget adspredte og deres Arbeidsmark saa stor, at Hostfolkene hverken kunne besøge hverandre eller see hverandre uden Telestoy.

Der ere mange Dore aabnede for Evangeliet, men vi kunne ikke besætte dem; vi modtage næsten fra alle Kanter Anmodning om at komme og prædike, men vi kunne ikke overkomme det. O, om de Hellige vilde bede Hostens Herre at udsende flere Arbeidere i sin Viingaard!

Jeg har idag modtaget et Brev fra min Søster i Massachusetts (Nordamerika), i hvilket hun underretter mig om min

gamle Faders. Død. Tillige meddeler hun den glædelige Esterretning, at Herrens Værk ruller fremad i den Deel af Landet. En saadan Meddelelse bringer vore Hjørter til at fryde sig endog i Bedrøvelse.

Deres Broder i den evige Pagt.

Willard Richards.

Eldsterne Young, Woodruff og Richards holdt en Conference for de Hellige i Gadfield i Elm Kapel Søndagen den 17de, og Mandagen den 18de samledes Brødrene i Eldste Kingstons Huus til et The-Selstab, hvor vi tilbragte Tiden med at bede, synge, confirmere og ordnere, og omtrent 20 blevne døbte. Saaledes fortsatte de deres Arbeide indtil Onsdagen den 20de, da de Alle befandt sig paa Toppen af Herefordshire Beacon og indenfor de gamle Fæstningsværker. Efterat de havde holdt Ven, udtrykte de deres Følelser angaaende Kirkens Anliggender, og da de havde erholdt Penge af Broder John Benbow og andre Brødre til Trykningen af Psalmebogen og tildeels ogsaa til Udgivelsen af Mormons Bog, enedes de om, at Eldste Young strax skulde begive sig til Manchester og træde sammen med sine Brødre, der forhen var bestilkede tillsigemed ham, til en Committe for Trykningen af Psalmebogen, og besørge 3,000 Exemplarer trykkede uden Ophold. Tillige enedes de om, at 3,000 Exemplarer af Mormons Bog med vedføjet Indholdsregister skulde trykkes og gjores færdig med saa lidt Opsættelse som muligt, og at Bogens Udstyring skulde overlades til Committeeens Førgodtbefindende. Deres Beslutninger blev nedstrevne og undertegnede af Eldsterne Willard Richards og Wilford Woodruff, medens Præsident Young strax begav sig paa Veien til Manchester og besøgte George A. Smith, som ganske bifaldt „Beacon-Conferencens“ Beslutninger.

Søndag den 24de var jeg sammen med de Hellige, og Mandagen den 25de besøgte jeg Bogtrykkerne for at erkynlige mig om deres Priser osv.

Preston, den 25de Mai 1840.

Til Præsidentstabet, Høiraadet og Bisstoppen for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Commerce. — Vi anbefale de Brodre og Søstre til Eders Opmærksomhed, hvilke have Anbefalingsbreve fra os under Dags Dato, og bede, at G ville gjøre Alt, hvad G muligvis kunne for dem, thi jeg troer i Sandhed, at de have den fuldkomnesté Tillid til Eder og med Glæde ville modtage Eders Raad og Undervisning — samt beredvilligen underlæsse sig Kirkens Orden og Negler. De have vore Belsignalser, og vi haabe, at deres fremtidige Vandl ogsaa vil berettige dem til Eders og hele Kirkens Belsignalser i Almindelighed. Det fryder os at kunne sige, at Guds Værk her er i en trivelig Forfatning; ja, vi føle en inderlig Fryd over, at det seer ud til, at den Tide ikke er fjern, da Sandhedens Banner skal blive opreist overalt i dette Land. Vi have været Vidner til, hvorledes de Hellige stromme hen til Zion. Strommen er begyndt, og vi forvente, at den vil fortsætte sit Løb, indtil den har fort Saltet med sig fra Babylon, da vi haabe at udbyrde i et Hosanna i vort kjære Hjem.

Kjære Brødre, modtager vor Hilsen, og hilser de Hellige fra Eders Brødre i den nye og evige Pagt.

Heber C. Kimball.

Joseph Fielding.

William Clayton.

Torsdag den 26de ankom Eldste J. Taylor, og den 27de Eldste Kimball til Manchester. Committeeen for Psalmebogen begyndte sit Arbeide og vedblev at udvælge Psalmer indtil den 30te, da Eldsterne Young, Kimball og Taylor begav

flg. til Liverpool, hvor de prædilede Son-
dagen den 31te.

Onsgagen den 27de. Bisshop Edward Partridge døde i Nauvo i en Alder af 46 Aar. Han mistede sit Liv som en Følge af Forselgerne i Missouri, og han er En iblandt det Tal, hvis Blod vil kræves af denne Slægt. Hans Dat-

ter Harriet (Henriette) Pamela døde den 16de Mai i en Alder af 19 Aar.

Det første Nummer af „de Sidste-Dages Helliges Millennial Star“ blev udgivet i Manchester Pamphletformat paa fire og tyve Sider. Udgivet af P. P. Pratt; Pris seg Pence. Contoir Oldham Road, Nr. 149.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Norge. Lustsyn ved Throndhjem. Fredag den 2den Februar Kl. 4 Eftermiddag blev et mærkværdigt Lustsyn seet af Flere, der befandt sig paa Landeveien omtrent $\frac{1}{2}$ Mil fra Throndhjem. Himmelnen var klar uden Sker, — da bemærkedes pludselig i Syd i en smuk Belysning Billedet af en stor Stad, der stod i Brand. Man kunde fuldkommen sejne Gader og Huse, af hvilke endnu en Mængde ikke var antændte.

Om et Jordssjælv, der har fundet Sted i Norge, strives i Trondhjems Atr. for 10de f. M.: „Inat Kl. 2 vækkedes man heromkring af en meget stærk Jordvryselse. Det hørtes et huult Drøn, som naar et Jernbanetrain i nogen Afstand passerer en Bro. Huaavæggene bragede, Sengestederne gyngede, Stole og Borde bevægede sig, Portklokkerne ringede af sig selv og Bæggeuhrene kom ud af Gang. Rystelsen varede i 2 til 3 Minutter; adskillige Folk løb tildeels upaaflædt ud paa Gaden, og Mange vare, som rimeligt kan være, i stor Forstrækelse; dog vides det ikke, at nogen væsentlig Skade er seet. True Kirles Taarn bevægedes saa stærk, at Klokkerne sloge, og i et af Byens Bryggerier begyndte Dampmaskinen at klappre og Ølet skyldede over Gjærkarrene, saa at der regnes et Tab af omtrent 30 Tonder. I en striftlig Meddelelse, som vi have saaet, siger der blandt Andre, at Stykker ere faldne ned paa Gaden fra Taget paa Bankbygningen; paa flere Steder i Byen faldt Kalkstykker ned af Brandmure og Skorsteenspiber, og et Par hidtil ikke bemærkede Revner i Søkkelen paa Bidenstabernes Selskabs nye Bygning antages at være fremkomne ved denne Rystelse. Efter hvad de Fleste ville have bemærket, synes Bevægelsen at have gaaet i Retning mellem Sydvest og Nordost. Paa enkelte Gaarde omkring Byen have Kreaturerne sidt sig løse, og Heste have streget af Skræl. Rystelsen blev ogsaa fornunnet i Christiania; dog lader det til, at den der har været svagere. Paa Dovre, i Rennebu og Meldalen har den været temmelig stærk; ligesaa i Læsund, paa Beblungsnes og i de romsdalske Byer. Fremdeles har man mærket den stærkt i Stjørdalen, i Læviken, saavel som i Levanger, Steinkjer og Namdal. Derimod haves ingen Efterretninger om, hvorvidt den ogsaa er gaaet over Bergen og det øvrige Vestland. — Fra Molde strives den 10de Marts i R. Budst.: „Igaar Nat omtrent Kl. 1 $\frac{1}{4}$ vækkedes man her i Byen af en besynderlig Lyd, som lignede

en tom Vogns Ruslen paa Steenbroen eller en sterk og langvarig Torden, og strax efter bemærkedes en Rystelse, som sik Folk hurtig ud af Sengene, da Husene med de deri værende Ting kom i en gyngende Bevægelse; men heldigvis varede Rystelsen ikke længere end omtrent et Minut, og omend sjældent den kunde have anrettet betydelig Ulykke i denne sorte Tid, slap man dog med Skrækken. Man syntes at bemærke, at Bevægelsen gik i Retning fra Nordvest til Sydost. Om bord i et Fartøi der laa i Havnen og igaar ankom hertil, havde man ogsaa sporet Rystelsen, idet Fartøiet, uagtet luften var stille og Vandet roligt, begyndte at slingre hid og hid, og løst nedhængende Tongværk at slæe mod Masten.

England. Quægpesten i England synes at være i Aftagende. I Ugen fra 10de til 17de Februar var Sygdomstilsældenes Antal naaet til det Høieste, nemlig 18,856; i Ugen fra 17—24de Februar sank det ned til 11,310, og i Ugen fra 24de Febr. til 3die Marts til 9,370.

Trots de fortsatte Arrestationer i Irland vedbliver Fenierbevægelsen med usvækket Kraft.

Tydsland. Preussen, Østerrig og Sachsen have begyndt at sætte deres respektive Armeer paa Krigsfod og armere de vigtigste Fæstninger.

Polen. Quægpesten er udbrudt med stor Hestighed i Kongeriget Polen, saa Mile fra den prænisiske Grænse.

Thyrkiet. Fra Alegandrien berettes om et nyt Udbrud af Choleraen.

Ostindien. I det sydlige Kurdistan og Pondichery i Ostindien siges Choleraen at rase med stor Hestighed.

Amerika. Niagara-Bandsaldet eristerer ikke mere. Ifolge et Brev fra Hr. Byng, Medlem af Videnskabernes Selskab i Philadelphia, ere uhyre Steenblokke løsnede af Bjergkammen, og idet Vandet har fundet en lettere Vej gjennem de derved opståede Huller, flyder det nu i rivende Stromme ved Siden af det Sted, hvor hidtil de to Bandsalde vare.

.610. 612

Blanding.

Et af de største Theatre, der gives, er et fornødig opført Operatheater i Chicago, som blev indviet den 1ste August s. A. En ung Mand ved Navn John Hudson, som i Lovbet af et Par Aar har erhvervet sig en colossal Formue ved Fabricationen af Liqueurer, har ladet dette Theater, som har kostet 4 Millioner Rd., bygge og har sjænket det til den By, i hvilken han har erhvervet sig sin Formue. Bygningen er af Marmor, er smykket med et stort Antal Seiler og det sjønneste Billedhuggerarbeide. De fortrinligste Kunstmænd, som der gives i Amerika, have Ansættelse ved dette Operahus, der med Lethed rummer 5,000 Mennesker. Til Indvielsesfesten opfortes „Il Trovatore;“ Programmerne vare trykte med forgyldte Bogstaver paa rosenrøde Silkebaand; Hudson havde nok saa galant betænkt de tilstedeværende Damer med smukke Blomsterbouquetter.

Ny Anvendelse af Electriciteten. I de parisiske Kloaker forefindes en uhyre Mangde Rotter; de sværme omkring der i Millionvis. Man har nu udfundet et sikkert Middel til deres Udryddelse. Dette steer ved Metaltraade af 100 Metres Længde, isolerede ved Glassfodder og satte i Forbindelse med et stærkt galvanist Batteri. Disse Traade anbringes i alle Netninger i disse underjordiske Gange og smaa Stykker stegt Kjed hæstes ved dem med korte Mellemrum. Naar Rotterne nappe i Kjødet, faae de et frygteligt galvanist Stod, der sieblæslig dræber dem, medens Maddingen forbliver usorteret og stadig løkker flere Øffre.

En Mand i det sydlige Frankrig, som tidligere har været sindsvirret, men var blevet helbredet, kom, efter hvad „Patrie“ fortæller, for kort Tid siden en Dag ræt og modig fra Arbeide, klædte sig af og gik iseng. Ved Siden af Sengen, hvor han og hans Kone laa, stod en Bugge med deres trearige Son, som Manden forgudede. Kort efter springer Manden i et Ansfald af Sindsvirring op, riber Marmorpladen af et Bord, slaaer den itu og giver sig med et Stykke af den til at hæmre los paa Konen og Sonnen for at dræbe dem. Da en stor Hund, som laa i Værelset, hørte Konens Skrig, springer den los paa sin Herre, griber sat i ham og forhindrer ham i at gjøre et Skridt fremad. Alt dette var et Sieblets Værk. Tjenestefolkene kom nu til, og da de havde saget Øplysning om, hvad der var paa-fæerde, siktede Manden isort en improviseret Spændetroie og lagde ham derpaa iseng. Hunden sprang da op til ham i Sengen, lagde sig ved Siden af ham og tilskede hans Ansigt, idet den udstodte Klagehyl, ligesom om den vilde bede ham om Til-givelse, fordi den havde læstet sig over ham, da han i sin Galstab vilde myrde sin Kone og sin Son.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste O. Pratt	193.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	204.
Medaktionens Bemærkninger	201.	Mysheder	206.
Betratninger over „Mormonismens“		Blandingter	207.
Guddommelighed (fortsat)	202;		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle Kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.